

אמונה (7)

תפילות שלא הועילו היום יעילו למחר

גם כאשר נראה שהתפילות לא התקבלו, אין זה נכון! התפילות התקבלו, והן מופקדות אצל בורא עולם, אלא שאת התוצאות נראה במועד אחר ואולי בדבר אחר. בענין הפיכת סדום נאמר: **"המכסה אני מאברהם אשר אני עושה. ואברהם היו יהיה לגוי גדול ועצום ונתברכו בו כל גויי הארץ"** (בראשית יח. יז-יח). **המגיד מדובנא** הקשה מה הקשר בין שני הפסוקים, וביאר זאת בדרך משל. אדם זקן נכנס לקנות חליפה, הוא מהסס האם החליפה מתאימה לו או לא. אחריו נכנס לחנות אדם צעיר, וקונה חליפה אחת ועוד אחת בלי למדוד. שואל אותו זקן: איך אתה יכול לקנות בלי למדוד? עונה לו הצעיר: אם החליפה לא טובה להיום היא תהיה טובה עלי למחר, אם החליפה לא טובה עבור עצמי היא תהיה טובה עבור בני, לחליפות האלו בכל מקרה יהיה שימוש. הקב"ה אמר: וכי אני יכול להעלים מאברהם את הגזירה? אלא שכעת יקשה ומה עם התפילות שאברהם אבינו התפלל במסירות נפש עבור הצלת סדום, הרי הקב"ה ידע שהגזירה תתקיים וסדום תיהפך? על כך אמר הקב"ה: **"ואברהם היו יהיה לגוי גדול"**, דע לך, אברהם שהנך הולך לבנות את עם ישראל. התפילות האלו לא יאבדו, כלל ישראל עוד ישתמשו באותן התפילות שלא הועילו לסדום, ואם לא היום או מחר בסופו של דבר התפילות יבואו לידי שימוש. גם כאשר מתפללים על חולה ורח"ל החולה נפטר, בל נחשוב שהתפילות לא התקבלו, שהן נאמרו, חלילה, לבטלה. תפילות שלא עזרו לחולה זה יעזרו לחולה אחר, או אולי יעזרו בעיתות צרה אחרות, אולי יעזרו לאותו נפטר שנצרכות לו זכויות בבית דין של מעלה שום דבר אינו חוזר ריקם! (זה אמונה).

רב פינקוס זצ"ל בספרו "נפש שמשון שערי אמונה"

הסר דאגת בלבך

קשר הדוק קיים בין מדת האמונה של האדם, לבין מדת השמחה בלב. קשר זה בא לידי ביטוי בשני מישורים: הן בהסרת הדאגה והעצב, בבחינת סור מרע, והן בהנחלת השמחה בפועל, בבחינת ועשה טוב. אין לך אדם שאין לו סיבה לדאוג. כך טבען של מאורעות החיים, וכן טבעו של לב האדם, שתדיר יש סיבה 'טובה' לעורר דאגה. דאגת העבר, צרות ההווה או חשש מפני העתיד, הצד השווה שכבולן, שמצויות הן תדיר, ושייכות לכל אדם. ועוד צד שווה בהן, בכך שמשביתות הן את מדת השמחה מהלהימצא בלבבות בני אדם. ומה אפשר לעשות כנגד זה, איזו תקנה נוכל למצוא כדי להסיר ולסלק דאגה מן הלב? ובודאי שהתשובה לשאלה זו

מתחילה בהבחנה פשוטה ויסודית: סיבת לעצב ודאגה אינה הכרח לעצב ודאגה! אין העצב והדאגה נובעים ממאורעות שקורים לאדם, ומצבו של אדם לעולם אינו סיבה מוחלטת להביא רגשות שליליים אלו. אלא, הקביעות המוחלטת היא רק ע"י ההתייחסות שמתייחס אדם למצבו ולמאורעות המקרים הקורים לו, ומשם מאותה התייחסות, הכל נובע.

נמצא, שאם נקח מצב כלשהו שבו שרוי האדם, ללא הבדל מהו המצב הזה, יכול אדם להיות עצוב ודואג מחמת מצב זה, ויכול הוא גם להיות שמח וטוב לב מאוד ובלי שום דאגה ועצב, ואין הדבר תלוי אלא בבחירתו של האדם, ובהחלטתו כיצד להתייחס למצבו. דרכים שונות יש, כיצד לשנות את גישתו למאורעות חייו. דרך אחת, שהיא שורש גדול ויסוד נפלא, היא ע"י מדת האמונה והבטחון. המאמין מרגיש שהקב"ה הוא אבינו אב הרחמן, המשגיח עלינו להיטיב עמנו ולא יתן למוט רגלנו. וביותר, שכל מה שקורה לאדם בחייו, זוהי ליחס ש'גם זו לטובה', ו"כל מה דעביד רחמנא לטב עביד". ואם כן, כל הנהגתו של ה' היא לטובה, בין אם אדם מבין ומרגיש את הטוב ובין אם לא זכה לזה. וא"כ, הנהגה זו שהגיעה משמים, היא היא הטובה הגדולה והראויה ביותר, ומה מקום יש להתעצב ולדאוג על זה?

ספר "בשמחה וטוב לבב"

ששה יסודות

"בראשית ברא אלוקים את השמים ואת הארץ" (א.א.) אומר **הגאון מוילנא**: בפסוק הראשון של התורה רמוזים כל היסודות שבתורה.

בראשית- בראש-שית, ישנן שש מידות שהכי נצרכות ליהודי כדי לעבור את החיים בשלום, והכל במילה בראשית. **(ב) בטחון בהקב"ה**: הדבר הראשון שנצרך ליהודי לכל אורך חייו בטחון בהקב"ה. **(ג) רצון הבורא**, שיהודי מחפש לעשות את רצון הבורא כל הזמן מדקדק בהלכה ובכך עושה קידוש השם, **"הריעו לה' כל הארץ"**. **(א) אהבת ה'**, כשיהודי אוהב את ה' אז ממילא הוא עושה את המצוות בחשק רב בשמחה ובעוצמה אחרת. **(ד) שתיקה**, כשעושים לך עוול תדע לשתוק ולא להשיב לשני. **(ה) יראה**, כשלאדם יש פחד מהעבירה אז הוא ינצל מלעבור עבירות. **(ו) תורה**, **"פקודי ה' ישרים משמחי לב"**, יהודי שלומד תורה יש לו ספר הוראות יצרן ביד ונוהג עם הבריות ביושר ומקדש את ה' בכל דרכיו.

ספר "בכ בטחוננו" מאת רב זילברשיין שליט"א

אמונת חכמים

הלכה : מנהג הנשים שלא לשתות מכוס הבדלה המקור למנהג נשים שלא לשתות מכוס הבדלה הוא מדברי המשנה ברורה (סימן רצו סק"ו) שם מביא בשם המג"א שכשהאיש מבדיל והאשה יוצאת ידי חובה אין לתת לה לשתות. ומקורם של דברים הוא מהשל"ה הקדוש (מס' שבת פרק תורה אור אות צט) שם כתב בשם ספר תולעת יעקב ע"פ מה שאמרו רבותינו (ברכות מ.) שעץ הדעת גפן היה, ואמרו חז"ל (בראשית רבה), מלמד שסחטה ענבים ונתנה לו, והם סורי הגפן נכריה קובעת כוס התרעלה כוס חמתו, וכנגד זה בא לאשה דם נידות סוד הזוהמה שהטיל הנחש בחוה. ולפי שנתכוונה להבדיל? מאדם על ידי היין, אין הנשים טועמות יין של הבדלה. **ספר "הליכות שבת" רב אופיר מלכא שליט"א**

פתגם: הערכה הינה השוואה בין המצוי לרצוי
ספר "שמחלה"

חקירה: חזקת נזקין
שלושה צדדים: מדין מחילה, או שכיון שעמד ברשות מילא הוא בהיתר והניזק צריך להרחיק עצמו, או שכיון שיש למזיק תועלת מועיל בזה קניין ואין הניזק יכול לחזור בו (קצוה"ח קנה-טז: לא משום מחילה אלא כיון שעמד בהיתר, אכן האזל שכנים א"ג: כיון שיש למזיק תועלת הוא מדין קניין)
ספר "קובץ יסודות וחקירות"

סיפור: מקצת שבחו בפניו
מנהג העולם הוא, שאדם השולח אגרת לחברו, אינו מפרט את כל התוארים שיש בהמתחתו, אלא פותח בתארי כבוד אחדים ומסיים במלה.. וכו'. המליץ על כך חכם אחד את מאמרם של חז"ל: אומרים מקצת שבחו של אדם בפניו, וכולו שלא בפניו.
ספר "חד וחלק" חלק ד' (דף קעב)

שבת שלום

יוצא לאור לרפואה שלימה, הדסה אסתר בת רחל בחלא קטי, אברהם רפאל בן רבקה, ברטה מסעודה בת לאה, חיים מאיר בן גבי זווירה, אליהו בן תמר, ראובן בן איזא, ששא בנימין בין קארין מרים, פליקס סעידו בן אטו מסעודה, ויקטוריה שושנה בת ג'ויס חנה, רפאל יהודה בן מלכה, שלמה בן מרים, שמחה ג'וזת בת אליז, אבישי יוסף בן שרה לאה, אוריאל נסים בן שלמה, אלחנן בן חנה אנושקה, רישאר שלום בן רחל, נסים בן אסתר, מרים בת עזיזא, חנה בת רחל, דוד בן מרים, יעל בת כמונה, חנה בת ציפורה, ישראל יצחק בן ציפורה, יעל רייזל בת מרטין היימה שמחה. זיווג הגון: נעמי פנינה בת סנדרין אסתר, לאה בת רבקה, לאלודי רחל מלכה בת חשמה, ליוסף גבריאל בן רבקה, למרים בת רבקה. הצלחה לחנה בת אסתר וליונתן מרדכי בן שמחה ברכה זרע של קיימא ללבנה מלכה בת עזיזא וליאור עמיחי מרדכי בן ג'יזל לאוני. לעילוי נשמת: אליהו בן זהרה, ג'ינט מסעודה בת ג'ולי יעל, שלמה בן מחה, מסעודה בת בלח, יוסף בן מייכה. מוריס משה בן מרי מרים. משה בן מזל פורטונה. שמחה בת קמיר, אמיל חיים בן עזו עזיזה, רחל בת מיה, ראובן בן חנינה, אליהו בן מרים, נסים חי הורבט בן ג'ולי.

אמונת חכמים קובעת את הגישה ללימוד תורה, והיא אינה מידה פשוטה אלא מידה ששייכת לגדלותו של תלמיד חכם. קיימות ברמב"ם וב'שולחן ערוך' כמה הלכות הקובעות את היחס כלפי הרב, כגון יראת שמים, "את ד' אלהיך תירא" – "לרבות תלמידי חכמים", וכן שימוש תלמידי חכמים. כאן אנו נפגשים עם מושג חדש: אמונה. "ויאמינו בד' ובמשה עבדו". אמן, "אמונה" – אין פירושה חוסר הבנה.

יש טעות מצויה, שאמונה היא רגש, מה שפוטר מאמונה ומהווה הכשר לכל מיני אפיקורסות וכפירה: אתה מבקש שאאמין? הרי אמונה היא רגש. אני אינני מרגיש. מי שאינו מרגיש, פטור. אלה דברים שטחיים ולא אמיתיים. המובן של אמונה הוא אמן, שייכות, קישור. "אמונה" היא ההבנה היותר גדולה, ההכרה היותר גדולה, השקפת העולם היותר גדולה. אמונת חכמים היא מדרגה יותר פנימית מאשר שימוש תלמידי חכמים, שמוכנו יכול להיות רק לימודי, לעומת אמונת חכמים שהיא שייכות נפשית פסיכולוגית. אם אין היא מובנת מיד בהתחלה, יש צורך בסבלנות, לחזור, לחזור ולהתחדד עד שתובן.

המלקט

אמונה פשוטה

הדרך האמיתית בחיים היא דרך האמונה הפשוטה. ראשית כל, על האדם להאמין בפשטות שכל מה שעובר עליו, גלוי וידוע לפני בורא כל העולמים, כי הכל מאתו יצא, וודאי הוא יודע מכל הצרות שלך. השאלה היא, מה הוא מרמז לך עם הצרות הללו? ריבונו של עולם הינו טוב ומטיב לכל, וכל מה שקורה בעולם הוא בחשבון מדוקדק. לפיכך איננו יכולים לשאול שאלות, כי זוהי אמונה פשוטה. אלא מה, כל הנשמות שיש להן שייכות עם צער גלות השכינה, והן נשמות כלליות – צריכות לעבור ניסיונות קשים, כדי שבהתחזקותן, אמונתן ותפילתן תבואנה ישועות לאלפי יהודים שיש להם קשר עם שורש נשמות אלה. הן פותחות לרווחה שערי רחמים, ונפעלות הרבה ישועות.

המלקט

עיקר העבודה היא לא להישבר ולא להתייאש בשום אופן, ולא לחדול מלקוות לישועה שבוא תבוא בודאי. כמו שאור השחר בא קימעא אבל לבטח, עד שמאיר כולו, כך התחזקותך שלא להתייאש תביא את הישועה האמיתית. וכן עליכם לא להאשים את הזולת, אפילו מי שבאמת עשה לכם רע וציער אתכם, למחול לו מחילה בלב שלם, ולא לדבר על אף אחד לשון הרע, אפילו כשאתם צודקים במאה אחוז וזולתכם אינו צודק. הדרך הנכונה של האמונה היא שאף אחד בעולם לא יכול להרע לכם ללא גזירת הבורא.

המלקט

